

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De familiari colloquio Christi D. cum peregrinis. Hic ascendit ad
summos, qui descendit ad infimos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Prov. 30. Hoc est unum ex tribus, per quæ ait Sapiens moveri terram, nempe servus cum regnaverit; & hoc idem est quartum, quod affirmat sustineri non posse, nempe ancilla, cum fuerit heres Domina sua.

Ecclesi. 18. Memento paupertatis, inquit alius, in tempore abundantia, & necessitatem paupertatis, in die divitiarum. Amane usque ad vesperam immutabitur tempus, & hæc omnia citata in oculis Dei: Id est, facilis & penè tubitaneus est tran-

situs à bono statu in alium: & à felici in miserum: quapropter vivendum temperare in illa rerum omnium suspensione & vicissitudine; nec nimis te abicias & desperes humiliatus: neque nimis exultes & præsumas exaltatus. sed in medio quodam consistens, & sicut Angelus Dei nec benedictione, nec maledictione movearis, ut de Davide dicitur. Vide in hac parte, Dominica 2. Quadragesimæ.

2. Reg. 14.

FERIA TERTIA DE FAMILIARI COLLOQUIO Christi Domini cum Peregrinis.

Qui sunt hi sermones, quos confertis ad invicem ambulantes, & estis tristes? Luc. 24.

VERITAS PRACTICA.

Hic ascendit ad summos, qui descendit ad infimos.

SENSUS est, quod quanto quis est major, tanto magis revera crescit, si se ad inferiores demittat.

RATIO est, quia tanto quis magis revera crescit, quanto apud Deum & apud homines in majori est pretio & estimatione.

Sed qui se ad inferiores lubens demittit, hic majori est in pretio & estimatione apud Deum & homines.

Ergo, hic etiam eo magis revera crescit, & mereatur ascendere ad summos viros, qui sic descendit ad infimos.

I. PUNCTUM.

SIC pergit Dominus ostendere charitatem non ambitiosam, cum statim, atque sese adjungit duobus peregrinis, se ita familiarem illis exhibet, quasi unus ex illis aut esset, aut esse vellet, nulla prorsus habita ratione suæ dignitatis. Sic enim Evangelista; Et ait ad illos: Qui sunt hi sermones quos confertis ad invicem ambulantes, & estis tristes? Et respondens unus cui nomen Cleophas, dixit ei, Tu solus peregrinus es in Jerusaleme, & non cognovisti, que facta sunt in illa his diebus? quibus ille

dixit, Quæ? Et dixerunt, de Jesu Nazareno, qui fuit vir Propheta, potens in opere & sermone, coram Deo & omni populo.

Hic siste, & primò illud expende, quantæ charitatis fuerit Christo Domino sic convenire moerentes & de se sollicitos discipulos; tum quàm longè ab omni ambitione remota fuerit illa charitas, quæ ita familiariter eos interrogat, & audit colloquentes, ut inter socios & æquales nihil familiarius cogitari possit. Non sic mundani, non sic elati & superbi, qui quò ditiores & eminentiores sunt, eo magis pauperes & infimos dedignantur, ut præclare Sapiens; Venatio, inquit, leonis, onager in eremo; sic & pascua divitum, sunt pauperes; Et sicut abominatio est superbo, humilitas: sic & execratio divitis, pauper. Divites commotus confirmatur ab amicis suis, humilis autem cum ceciderit, expelletur & à notis. Diviti decepti multi recuperatores, locutus est superba, & justificaverunt illum; humilis doceptus est, in superbo & arguitur: locutus est sententia, & non est datus ei locus, Divites locutus est, & omnes tacuerunt, & verbum illius usque ad nubes perducunt; pauper locutus est, & dicunt, quis est hic, & si offenderit, subvertent illum. Hæc est ambitionis humanæ insipientia & impietas, contra quam Christus Dominus nos docet hodie, quod postea dicebat Apostolus: Gracis & Barbaris, Rom. 1. sapientibus & insipientibus debitor sum.

Ecclesi. 13.

Rom. 1.

Quod ut facilius imiteris; discere ex Veritate

tate proposita. nihil tibi unquam deperiturum, si te ad inferiores demiseris; imo & hinc vel maxime promovendum & revera crescendum, atque ad summos viros ascensurum.

Quid est enim revera crescere, nisi apud Deum & homines in majori esse existimatione? Hoc uno constat omnis honor & gloria, si apud alios preclare audias; & quod aliquis de se preclare alios homines sentire & loqui putat, eod se gloria & honore auctum ac cumulatam credit. Veruntamen vani filii hominum, mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum. Quam fallant & fallantur homines, suis in judiciis & opinionibus, quis non videt? Apud Deum simul & homines crescat & magnus sit oportet, qui revera crescere dicendus sit. Judicium enim Dei nec falli nec fallere potest: unde Apostolus: Qui gloriatur, in Domino gloriatur: non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat. Ac propterea quando predicatur futura magnitudo sancti Joannis Baptistae, aut cujuscumque sanctorum, expressè additur, coram Deo, vel in conspectu Dei, quia, ut jam supra ex S. Augustino relatum est, qui ab hominibus solum laudatur, vituperante vel non laudante Domino; non defendetur nec liberabitur ab hominibus, judicante & condemnante Domino.

II. PUNCTUM.

SED qui se ad inferiores lubens demittit, majori est in pretio & existimatione apud Deum & homines.

Apud Deum quidem, tam certò constat quam indubitatum est; à Deo talem humilitatis actum commendari; Quid autem crebrius & frequentius in scripturis? Qui humiliatus fuerit, erit in gloria; & qui inclinaverit oculos, ipse salvabitur. QUANTO magnus es, humilia te in omnibus, & coram Deo invenies gratiam: quoniam magna potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur. Quali diceret Sapiens, quod sicut humilitate humilis Deum præcipuo quodam cultu honorat: ita & Deus humilem singulari quadam gratia & honore prosequitur.

Apud homines verò, ipsa patet experientia, ipsoque animi sensu, quo vel movemur contra ambitiosos, vel quo ad humiles inclinamur. Nam quantum odibilis est coram Deo & hominibus superbia, ut ait Sapiens: tam jucun-

da & accepta est omnibus vera humilitas & modestia; Unde Dominus hoc etiam proponebat motivum ad virtutis commendationem contra vitium oppositum: Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne forte honoratior te sit invitatus ab illo, & veniens is, qui te & illam vocavit, dicat tibi: da huic locum, & tunc incipias cum rubore novissimum locum tenere; Sed cum vocatus fueris, vade, recumbe in novissimo loco, ut, cum venerit qui te invitavit, dicat tibi: Amice ascende superius, tunc erit tibi gloria coram omnibus discumbentibus: quia omnis qui se exultat, humiliabitur; & qui se humiliat exaltabitur.

Qua quidem parabola nihil ad rem nostram aptius poterat dici, quia simul comprehendit iudicium Dei & hominum circa humilitatis actus, quod tale est universim, ut, quo se quis magis humiliat, eo magis estimetur & probeatur. Humilia respiciet in caelo & in terra. Quid notius, quid crebrius inculcatum? Et tamen quid minus creditum?

III. PUNCTUM.

ERGO hic etiam magis revera crescit, qui se ita ad inferiores demittit: cum sic apud Deum & homines in majorem veniat existimationem & commendationem. Sic rursum Sapiens: Superbum sequitur humilitas, & humilem spiritum suscipiet gloria. Necnon Apostolus: Quod ascendit, quid est, nisi quia & descendit: Qui descendit, ipse est & qui ascendit. Quæ prius dicuntur de Christo Domino, tum de cæteris omnibus, qui ad ejus imitationem se libenter demittunt, & ad infimos quosque descendunt. Sic preclare S. Bernardus; Christus, inquit, cum per naturam Divinitatis non haberet, quò cresceret, vel ascenderet, quia ultra Deum nihil est; per descensum quomodo cresceret; invenit; veniens incarnari, pati, mori ne moreremur in æternum: propter quod Deus exaltavit illum, qui resurrexit, ascendit; sedet ad dexteram Dei. Vade & tu fac similiter; neque enim ascendere potes, nisi descenderit.

Quæ cum generatim de omni humilitatis actu valeant, tum verò hic, præxim applica ad eam virtutis partem, quæ à Christo imitanda proponitur; ut quoties in eadem occasio, libenter te demittas ad inferiores, si quos habes; vel ad ipsos qui occurrunt infimæ plebis homines. Cave hinc timeas, ne quid tibi honoris depercat,

2f. 61.

2. Cor. 10.

Luc. 1.

Job. 22.

Eccles. 3.

Ibid. 10.

Luc. 14.

Pf. 116.

Prov. 29.

Ephes. 4.

Serm. 211.

Dom.

deperat, cum potius inde vel plurimum au-
geatur. Hoc & monebat Sapiens: *Congrega-
tioni pauperum affabilem te facito: Declina pau-
peri sine tristitia aurem tuam, & redde debitum
tuum, & responde illi, pacifica in mansuetudine.*
Quod & luculentè sanctus Jacobus; *Nolite,
inquit, in personarum acceptione habere fidem
Domini nostri Iesu Christi gloria, quali diceret,
vos quibus hæc gloria collata est, ut in Iesum
credatis, nolite divites præferre pauperibus,
cum potius pauperes Christus divitibus præ-
tulerit; Sic enim subdit sanctus Apostolus;
Nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo, divi-
tes in fide; & hæredes Regni, quod repromisit Deus
diligentibus se? vos autem exhonorastis paupe-
rem! Tum post pauca; si tamen legem perfecistis
regalem secundum scripturas: Diliges proximum
tuum sicut teipsum, benefacitis: si autem perso-
nam accipitis, peccatum operamini redarguti à*

leges, quasi transgressores: Hoc est, cum diligen-
di sunt omnes ex præcepto charitatis, ipsi et-
jam Divites sunt amandi & colendi, sed non
ratione divitiarum seu personæ divitis in
præjudicium & contemptum eorum qui non
sunt divites.

Nonne in hoc erras? An ita facile cum pau-
peribus atque divitibus converlaris? Cum his
verò quando colloqueris, quæ sunt tua col-
loquia? Quid responderes Christo interrogã-
ti; *Qui sunt hi sermones quos confertis ambulan-
tes. An de Iesu, vel de mundo? An de Cælo
vel de terra? Qui est de terra, de terra est, & de
terra loquitur. Ipsi de mundo sunt, ideo de mun-
do loquuntur, & mundus eos audit: Nos ex Deo
sumus. Loquela tua te manifestum faciet. Et
ex v.rbis tuis justificaberis aut condemnaberis.*
In hoc diligenter attende. Et vide in hac parte
Feria 4. hebd. 3. Quadragesimæ.

FERIA QVARTA.

CHRISTVS DE OPPROBRIIS SVÆ

Passionis libenter audit & loquitur.

Quomodo eum tradiderunt summi sacerdotes, & Principes nostri, in damnationem mortis, &
Crucifixerunt eum. Luc. 24.

VERITAS PRACTICA.

Quæ sunt ambitioso detrimenta, hæc sunt
humili lucra.

RATIO EST, Quia quicumque habent diverses
& plane oppositos fines, opposita etiam sibi du-
cunt lucra & detrimenta.

Sed ambitiosus & humilis habent oppositos plane
fines.

Ergo quæ sunt uni detrimenta, sunt alteri lucra.

I. PUNCTUM.

IN hoc etiam manifestè apparet charitas
Christi longissimè ab omni fastu & ambi-
tione remota, quòd tam libenter audit de
suis opprobriis sermocinantes peregrinos, si-
mulque cum illis loquitur, quam libenter
ambitiosus audiret & loqueretur de suis lau-
dibus. Sic enim de Iesu Nazareno pergebant

dicere: *Et quomodo eum tradiderunt summi Sa-
cerdotes & principes nostri in damnationem mor-
tis, & crucifixerunt eum. Nos autem speraba-
mus, quia ipse esset redempturus Israel, & nunc
super hac omnia, tertia dies est hodie, quod hæc fa-
cta sunt. Sed & mulieres quadam ex nostris ter-
ruerunt nos, quæ ante lucem fuerunt ad monu-
mentum, & non invento corpore eius, venerunt
dicentes, se etiam visionem Angelorum vidisse,
qui dicunt eum vivere. Et abierunt quidam ex
nostris ad monumentum; & ita invenerunt sic ut
mulieres dixerunt, ipsum verò non invenerunt.
Et ipse dixit ad eos. O stulti & tardi corde ad
credendum in omnibus quæ locuti sunt Prophete!
nonne hæc oportuit pati Christum, & ita in trare
in gloriam suam?*

Hæc omnia sigillatim expendi posse ut, sed
illud imprimis quod nõ modò patienter a Chri-
stus Dominus illos de sua probrosa condem-
natione colloquentes sustinuit, sed etiam
graviter arguit quod nondũ crederent, nec si-
bi persuadere vellent sic Christum fuisse con-